

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין :

התובע הצבאי הראשי – המערער (ע"י ב"כ, סרן שחף חיטמן-אפיני)

נגד

ק/XXX סרן ח' ע' – המשיב (ע"י ב"כ, סרן נתנאל יעקב-חי)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי לתעבורה במחוז שיפוטי המרכז שניתן בתיק מרכז (תעבורה) 22/18 (סא"ל מיכל אמברס-שחר – שופטת) ביום 12.7.2018. הערעור (הכרעת הדין) התקבל.

פסק-דין

רקע כללי

1. כנגד המשיב, **סרן ח' ע'**, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, לפי תקנה 54(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על-פי הנטען, ביום 14.1.2018, נהג המשיב בדרך בין עירונית, שבה המהירות המותרת היא 90 קמ"ש, במהירות של 120 קמ"ש (לאחר הפחתה), קרי במהירות העולה ב-30 קמ"ש על המהירות המותרת, לאחר שנמדד באמצעות מד מהירות לייזר (ממל"ז).
2. לאחר שנשמעו ראיות לפני בית הדין קמא, זוכה המשיב, מחמת הספק, מן המיוחס לו.
3. התביעה הצבאית לא השלימה עם הכרעת הדין ומכאן הערעור.

ההליך לפני בית הדין קמא**גדר הכפירה והתשתית העובדתית**

4. המשיב כפר בכתב האישום, אף כי הודה כי נהג, במועד הרלוונטי, ברכב שפרטיו פורטו בכתב האישום. המשיב לא העלה טענות כנגד אמינות המכשיר או הימנעות מביצוען של הבדיקות השגרתיות במכשיר, עובר להפעלתו ולאחריה. כפירתו נסבה סביב הטענה שלפיה לא נהג "במהירות הנקובה בכתב האישום".

5. במסגרת שמיעת הראיות, העיד מטעם התביעה הצבאית – מפעיל הממל"ז, סמל בן-שלום (להלן: **השוטר או העד**), מזהה העבירה, אשר מדד את מהירות נסיעתו של המשיב ולאחר מכן הורה לו לעצור בצד הדרך. מעדותו של השוטר עלה, כי הוסמך כמפעיל ממל"ז בחודש יוני 2016 וכי במשך כשנה וחצי עד למקרה זה, הפעיל מכמונות ממל"ז, באורח תדיר, בקילומטר הכביש האמור (קילומטר 76 בכביש 65 מכיוון מחלף גולני למחלף קדרים). עלה עוד, כי נהג לפעול לבדו ("לפי תחנה אחת בלבד"), דהיינו: "אני זה שסימנתי להם לעצור, זיהיתי את העבירה, סימנתי לעצור והגשתי את הדו"ח".

העד מסר, כי בשל חלופי הזמן אין הוא זוכר את עניינו של המשיב. עם זאת, זיהה את כתב ידו מעל גבי הדוח שהוגש, אישר ששרטט את התרשים שצורף לו ואף הסביר את תוכנו. הדוח עצמו (ת/1), הוגש מכוח כלל "הקפאת הזכירה שבעבר".

העד הוסיף פרטים באשר לאופן שבו הוא נוהג לבצע את המדידה דרך קבע: "אני שומר על קשר עין רציף עד לעצירת הרכב, מהעינית המכשיר כאשר אני מכוון על הרכב של הנאשם, עד לעצירה, אני לא סוטה את מבטי לעבר רכב אחר". העד הסביר כי, לכל היותר, חלפו **שניות בודדות** מרגע זיהוי העבירה עד שהרכב נעצר בסמוך אליו.

בחקירתו הנגדית אישר, כי ככלל "הרבה רכבים עוברים כל הזמן ובמהירויות גבוהות" וכי "יש עומס" בכביש האמור. בצד זאת הבהיר, כי על גבי הדוח לא ציין רכבים נוספים משום ש"אני בעיקר לא שם לב אליהם אלא בעיקר לרכב שאני פונה אליו עם המכשיר לזיהוי העבירה, אם היו רכבים היה מספיק מרווח בין רכב לרכב ויכולתי לכוון על הרכב שלך בלבד".

נוכח טענות המשיב, נדרש העד להתייחס לאפשרות כי מדד רכב אחר שנסע בסמוך למשיב ומסר בתגובה את הדברים הבאים: "התשובה היא לא, כאשר יש לי ספק אם פגעתי ברכב אחר ועצרתי את הרכב שאני בספק עליו, מידיית אני משחרר אותו... אני אומר מה המילה שלי שלא היה רכב אחר שפגעתי בו אלא רק כך ולכן הגשתי דו"ח". העד הוסיף, כי אירע בעבר שנותר בליבו ספק ולכן לא רשם דוח.

השוטר אף הסביר כיצד ניתן שלא לנתק קשר עין עם הרכב הנמדד חרף מספר פעולות שיש לבצע: "מהירות הרכב שכיוונתי עלי[ן] מופיעה בעינית ולכן לא הסתכלתי על הצג עצמו אלא ראיתי את המהירות שהופיעה 125 קמ"ש... העינית היא שקופה, במרכזה נקודה אדומה וקטנה, אני רואה את הסמל של הרכב מיצובישי אטרו... כשאני מממליץ אני יכול לזהות את סוג הרכב שלו ואת הצבע שלו... אני יכול לזהות גם את לוחית הרישוי. אני מכוון את הנקודה האדומה שבעינית אל חזית הרכב לאזור לוחית הרישוי". לדבריו, שיטת הפעולה שלפיה פעל, היתה להביט בצג, המלמד על מרחק המדידה, רק לאחר עצירת הרכב. לכן אף קרה שחרף מדידת רכב כנוסע במהירות העולה על המותר – בחר שלא לרשום דוח, משום שמרחק המדידה היה גבוה מהמותר (למעלה מ-300 מטרים), ובלשונו: "אני בודק את המרחק רק כאשר אני עוצר את הרכב שכיוונתי עליו... ידעתי לעצור אותו לפי המהירות שמופיעה בנקודה האדומה שבעינית המכשיר".

לשאלות בית הדין פירט העד באשר לאפשרות טעות בזיהוי הרכב, בשל ריבוי רכבים מסוג וצבע זהה, את הדברים הבאים:

"אני לא זוכר אם היו שם עוד רכבים מסוג זה וצבע זה, אבל במקרים כאלה שיש רכבים שהם דומים מבחינת דגם הרכב והצבע אני מעדיף שלא להפעיל ולכוון נגדם את המכשיר, שכן עלולה להיות פה טעות. אני לא זוכר את המקרה הספציפי אבל בגלל שיש רק רכב מיצובישי אטרו על הכביש אני מכוון כנגדו ואני יודע שהוא היחידי בכביש שנוסע".

ובהמשך –

"לא היה רכב אחר שהפריע לי בזווית העין מול הנאשם והיה דומה לו. אם יש לי ספק אני לא רושם דו"ח. במקרה הזה כנראה שלא היה לי ספק. לכן אני אומר שאין מצב שהיה רכב אחר".

העד השיב אף ביחס לאפשרות חציית שני נתיבים לימין על-ידי המשיב, לשם עצירת הרכב כפי שסומן לו, ומסר כי הדבר אפשרי בתוך פרק הזמן הקצר שחלף מרגע זיהוי העבירה.

לאחר מכן הוסיף השוטר ומסר כי רשם את תגובת המשיב על גבי הדוח באופן מדויק.

השוטר אף פירט על הבדיקות שערך במכשיר.

6. המשיב לא ביקש לחקור את העד הנוסף שנמנה ברשימת עדי התביעה, טורי קריאל, אשר סומן על גבי הדוח כ"עד", משום שנכח במקום והיה עד להתרחשות. משכך, חלקו בדוח הוגש בהסכמה.

7. עיון בדוח (ת/1) מלמד כי המשיב נסע ברכב מסוג מיצובישי אטרז' שצבעו שחור "בנתיב שמאל מ-3, מתקרב, ב-125 קמ"ש לפי המכשיר ובכביש מותר לנסוע 90 קמ"ש, נעצר במקום". בדוח המפורט צוין כי סימון העצירה נעשה באמצעות "כף יד".

השוטר ציין על גבי הדוח את מלוא הבדיקות שערך למכשיר. כולן נמצאו תקינות. כן פירט ש"לצורך אמינות ההפעלה וידאתי כי: א. היה קו ראייה נקי מהפרעות פיזיות בין המכשיר לבין קטע הדרך הנמצא בפיקוח; ב. רכב המטרה לא היה מוסתר ע"י עצם או רכב אחר; ג. נקודת ההצבעה האדומה היתה מכוונת כל זמן המדידה על מרכב רכב המטרה, עד לקבלת צליל אישור המדידה; ד. היה קשר עין רצוף בין המפעיל והרכב הנמדד עד לעצירתו".

תגובתו של המשיב לקבלת הדוח היתה "לא שמת לי לב למהירות בה אני נוסע, ואם נסע על 125 קמ"ש מתנצל על כך".

8. המשיב העיד כי נסע בנתיב שמאלי, בעוד שרכבים אשר נסעו בנתיב הימני עקפו אותו, לכן התקשה להשתלב שוב בנתיב הימני. לדבריו "אחרי שעבר אותי... רכב טויוטה קורולה... אני רואה את [השוטר] לבוש בחליפת סערה נכנס לתוך הכביש ומסמן לי לעצור. אני עוצר בסמוך לניידת, משם מה ש[השוטר] ציין... אני מאוד לחוץ באותו הרגע, לא הבנתי מה קורה בכלל... הוא שואל אותי אם אני יודע על כמה נסעתי, ציינתי שאני לא יודע על הקמ"ש המדויק, שאני נוסע על המהירות המותרת, ואז הוא הציג לי שנסעתי על מהירות 125 קמ"ש, אני טוען שם שאם באמת אני זה שנסע במהירות הזאת אני מצטער על כך ושזה לא אופייני לי. באותו רגע אני לא כופר, אני לחוץ... ברכב הזה אין קרוז קונטרול, זה היה עם וויז פתוח שמתריע לי כאשר אני עובר את המהירות המותרת. אני מכיר את הנהיגה שלי, אני יודע שאני לא נוסע על מהירות כזאת אף פעם... מאותה עובדה שהכביש מלא ברכבים אני בטוח שהרכב שמומלז הוא רכב אחר... אני בטוח ב-100 אחוז שלא נהגתי במהירות שמצוינת, אני בטוח ב-100 אחוז שמומלז רכב אחר".

קביעות בית הדין קמא

9. בית הדין קמא קבע כי השוטר הותיר רושם אמין. כן צוין, כי מפאת שלא זכר את המקרה, הוגש הדוח שערך מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר, לאחר שהעד זיהה את כתב ידו וחתימתו על גבי הדוח. עוד פורט כי "העד סיפק הסברים במישור העקרוני על אופן זיהוי העבירה, שמירה על קשר עין רציף ואופן עצירת כלי הרכב". יחד עם זאת, כאמור, זוכה המשיב מהמיוחס לו, מחמת הספק. ספק זה נומק בחשש שמא השוטר ביצע מדידה לעבר רכב אחר, משהעיד שהכביש היה עמוס, ומשלא בואר על-

ידי עדי התביעה (בעדות ועל גבי הדוח) כי כלי הרכב של המשיב היה "היחיד מסוגו על הכביש ופרט לסוג הרכב וצבעו לא צוינו סימני זיהוי נוספים". נוכח כך, קבע בית הדין קמא כי דבריו "מעוררים קושי". בית הדין קמא ציין אף ש"העד לא זכר באופן קונקרטי האם הסיט את המבט מהמכשיר על מנת לסמן לכלי הרכב של הנאשם לעצור". לפיכך, נקבע, כי ההנחה שלפיה לא היו כלי רכב נוספים באותו מועד, ואשר לא נתמכה בראיה נוספת, "מקימה ספק ביחס לרכבו של הנאשם ככלי הרכב שביצע את העברה".

עוד נקבע, "כי ספק זה שהתעורר בפרשת התביעה נתמך אף בעדות הנאשם" שמסר כי "לא הוא נהג במהירות העולה על המותר, אלא אחד מכלי הרכב האחרים שהיו באותה שעה על הכביש העמוס" – עדות אשר זכתה לאמונו של בית הדין קמא, כמו-גם טענת המשיב כי לא כפר מיד עם מעצרו בשל תחושת לחץ. אשר על כן נקבע, "כי מששאלת זיהוי כלי הרכב של הנאשם אינה נקיה מספקות" יש להורות על זיכוי של המשיב מחמת הספק.

טענות התביעה בערעור

10. לשיטת התביעה הצבאית, שגה בית הדין קמא משזיכה את המשיב מן המיוחס לו, שכן מהתשתית העובדתית שהונחה לפני בית הדין קמא, ומעדותו של השוטר, אותה מצא בית הדין קמא כמהימנה, עולה כי יש להרשיע את המשיב. נטען, כי על-פי אלו, שמר השוטר על קשר עין רציף עם רכבו של המשיב מרגע המדידה ועד לעצירתו. הוטעם כי השוטר אף שלל כל אפשרות לטעות בזיהוי. לפיכך נטען, כי שגה בית הדין קמא משדרש אמצעי זיהוי נוספים בנוסף לזיהוי הרכב מבצע העבירה ושמירה על קשר עין רציף עמו. עוד נטען, כי די לצורך ביסוס הרשעה בדוח שהוגש ובעדות השוטר – אף אם אישר כי הכביש היה עמוס ולא זכר אם היו רכבים מאותו סוג וצבע הזחים לרכבו של המשיב – זאת, לנוכח אמצעי הזהירות שבהם נקט, דרך כלל, ושיטת המדידה שלפיה פעל, אשר מבטלים את החשש מפני זיהוי שגוי של מבצע העבירה. לדידה של התביעה, משאף המשיב לא גרס כי היו רכבים דומים בכביש באותה שעה, אלא טען שנעקף על-ידי רכב מסוג טויוטה קורולה שצבעה לבן – דומה שהספקות שהתעוררו בהכרעת הדין, אינם אלא אפשרויות היפותטיות שאינן נתמכות בבדל של ראייה. לפיכך, לשיטת התביעה, קמים במקרה זה, החריגים המאפשרים התערבות של ערכאת הערעור בממצאים עובדתיים, כך שיש להרשיע את המשיב במיוחס לו.

עמדת ההגנה בערעור

11. לדידה של ההגנה, יש להותיר את הכרעת דינו של בית הדין קמא על כנה, בפרט כאשר עדותו של המשיב הותירה על בית הדין קמא רושם מהימן. הוטעם, כי משערכאת ערעור לא תתערב בנקל בממצאי מהימנות ומשעה שכפות המאזניים – בשאלת האמון שנתן בית הדין קמא בגרסת עד התביעה והמשיב – מעויינות, הרי שהספק פועל לטובתו של המשיב. אשר על כן, משקיים חשש שמא נמדד כלי רכב אחר והשוטר שגה בשאלת זיהוי רכבו של המשיב כרכב מבצע העבירה, אין להתערב בממצאים עובדתיים אלו שהובילו לזיכוי של המשיב.

דין והכרעה

12. בית המשפט העליון קבע, זה מכבר, כי ניתן להסתמך על מדידה המופקת ממכשיר הממל"ז, בבחינת חזקה שבעובדה לגבי אמינותו ודיוקו, ולהרשיע על בסיסה, אף אם היא עומדת לבדה כראיה יחידה וזאת בכפוף להפעלתו על-ידי מפעיל מיומן ובהתאם להוראות היצרן (ראו: רע"פ 7093/10 **מדינת ישראל נ' דריזין**, פ"ד סו(1) 28 (2012); ע"פ 4682/01 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 304 (2003); ע"ת/2/17/ **סמ"ר מזרחי נ' התובע הצבאי הראשי** (2017)). בענייננו, כאמור, לא הייתה מחלוקת על אמינותו ודיוקו של מכשיר המדידה. למעשה, משתמע מהכרעת הדין של בית הדין קמא, כי הספק שהוביל למסקנה בדבר זיכוי של המשיב נעוץ בסימן שאלה הנוגע למיומנותו ומקצועיותו של השוטר. ובמה דברים אמורים? משנקבע על-ידי בית הדין קמא כי "שאלת זיהוי כלי הרכב של הנאשם אינה נקיה מספקות", הרי שהספק נוגע לאפשרות שמא השוטר לא היה מיומן דיו ולכן חרף עדותו על שגרת העבודה וכללי הזהירות שסיגל לעצמו – מדד רכב אחר שאינו הרכב שבו נהג המשיב, ובהמשך, שגה משהורה למשיב לעצור בצד הדרך לקבלת הדוח בשל ביצוע עבירה.

13. דא עקא, שמסקנתו של בית הדין קמא, כמו-גם ההנמקה שעמדה בבסיסה, אינן עומדות במבחן הביקורת השיפוטית, משהן ניצבות בסתירה לראיות שהונחו לפניו. אמנם, ערכאת הערעור אינה נוהגת, דרך כלל, להתערב בקביעות העובדתיות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, עם זאת, "הכלל האמור איננו כלל בל יעבור, ובמשך השנים נדונו לא פעם הנימוקים העשויים להצדיק התערבות כזו... כך נקבע, למשל, כי יש מקום לביקורת של ערכאת הערעור על ממצאים שבעובדה שנקבעו בערכאה המבררת, כאשר אלו מתבססים על שיקולים של הגיון, או סבירות העדות ביחס למכלול הראיות; כאשר ההתערבות היא במסקנות שהסיקה הערכאה הדיונית מן הממצאים העובדתיים שנקבעו, להבדיל מקביעת הממצאים העובדתיים עצמם" (ע"פ 10100/07 **מדינת ישראל נ' שחאדה** (טרם פורסם, 24.3.2010); וראו גם:

ע/16/55,59,60/16 טור' כרדי נ' התובע הצבאי הראשי (2017); ע/14/65 התובע הצבאי הראשי נ' רס"ר מ' מ' (2014)). כפי שאראה להלן, עניינו של המשיב נופל במסגרת החריגים לכלל אי-ההתערבות, משיש לקבוע כי נפלה במסקנותיה של הערכאה הדיונית טעות ממשית, היורדת לשורשם של דברים.

14. כאמור, בית הדין קמא קבע כי "העדים לא מציינים כי כלי הרכב של הנאשם היה היחיד מסוגו על הכביש". ואולם, השוטר – שעדותו נמצאה מהימנה – העיד אחרת. כך, מסר מפורשות כי "לא היה רכב אחר שפגעתי בו" וכי "בגלל שיש רק רכב מיצובישי אטרז על הכביש אני מכוון כנגדו ואני יודע שהוא היחיד בכביש שנוסע". ובהמשך – "אם יש לי ספק אני לא רושם דו"ח. במקרה הזה כנראה שלא היה לי ספק. לכן אני אומר שאין מצב שהיה רכב אחר". העד הוסיף וציין שאף שהכביש היה עמוס "היה מספיק מרווח בין רכב לרכב" שאפשר לבצע את המדידה ללא הפרעה. השוטר הסביר עוד, כי הוא נוקט אמצעי זהירות בעבודתו והדגיש, כי במקרים שבהם יש חשש לטעות בזיהוי הרכב "הוא מעדיף שלא להפעיל את המכשיר", והכל על-מנת לשלול את החשש לזיהוי שגוי.

זאת ועוד, אף המערער שלל קיומו של רכב מסוג וצבע דומים בקטע הדרך הרלוונטי, בציינו כי רכב שנסע מימינו היה מסוג טויוטה קורולה שצבעו לבן.

15. השוטר אף העיד כי שמר על קשר עין רציף עם הרכב הנמדד מרגע המדידה ועד לרגע עצירתו. בהקשר זה, הוסיף והעיד על שיטת הפעולה שבה הוא נוקט, דהיינו זיהוי העבירה דרך עינית הממל"ז השקופה ואי-הסטת המבט אל הצג, אלא רק לאחר עצירת הרכב. בית הדין קמא קבע בסוגיה זו כי "העד לא זכר באופן קונקרטי האם הסיט את המבט מהמכשיר על מנת לסמן לכלי הרכב של המשיב לעצור". דא עקא, שאף בציטוט זה (מעמוד 3 שורה 8) שגה בית הדין קמא, שכן בתשובתו התייחס השוטר לעובדה שלא השית ליבו לכך שנעמד על גבי הנתבי הימני של הכביש ולא להסטת המבט מרכבו של המשיב.

16. למותר לציין כי כלל הנתונים תועדו על אתר, בדוח (ת/1), בזירת האירוע, אשר הוגש כראיה מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר (על מעמדה של ראיה שהוגשה מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר ועל האפשרות לתקוף את משקלה ראו לאחרונה: ע"ת/18/18 סמל גוצן נ' התובע הצבאי הראשי (2018)) וכבר נפסק כי:

"לא ניתן לצפות משוטרים שיזכרו כל דו"ח ודו"ח אשר הם רושמים שכן אם כך נעשה, נמצא עצמנו בסבך התנצחויות משפטיות בעבירות תעבורה, אשר הטיפול המהיר והיעיל בהם מהווה אחד מיסודות האכיפה בתחום זה. לחיזוק עניין זה הובא סעיף 27 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961, אשר לפיו ניתן לקבל כראיה הודעה בכתב של שוטר" (רע"פ 11741/05 עו"ד גלילי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.6.2006)).

כפי שניתן להיווכח, פרטים רבים שפורטו על-ידי השוטר בדוח ובעדותו, ובהם היות רכבו של המשיב בנתיב שמאלי משלושה, שעבר לנתיב ימני, שהשוטר סימן לו לעצור "לפי סימון כף יד", בהיותו בתנועה מתקרבת, ביצוע מלוא הבדיקות הדרושות להפעלת המכשיר באופן תקין, ותגובתו של המשיב בעת קבלת הדוח – אושרו בראיות ולא קועקעו. בכל אלו היה בכדי לתרום לחיזוק גרסת השוטר ולבסס את מיומנותו ומקצועיותו, כפי שאכן קבע בית הדין קמא.

אמנם, מרבית ההסברים שסיפק השוטר, **בעדותו**, נמסרו במישור הכללי ותיארו את שגרת העבודה והאופן שבו הוא נוהג לבצע מכמונות המהירות, דרך כלל. עם זאת, אין בכך בלבד כדי להקים את הספק שעליו עמד בית הדין קמא, משהעדות לא ניצבה כראיה היחידה שעמדה לנגד עיני בית הדין קמא. כאמור, הראיה המרכזית שעליה התבססה התביעה היה **הדוח** שערך השוטר בזמן אמת. בהכרעת הדין, נמנע בית הדין קמא לבאר כיצד מתיישבות מסקנותיו עם העובדות העולות מהמפורט בדוח, ובכלל זאת, מדוע ראה לפלג את עדותו של השוטר ואף לדחות את חלקו של הדוח, שעסק בפעולות שביצע השוטר לצורך וידוא אמינות הפעלת המכשיר, ובהן: שמירה על "קו ראייה נקי מהפרעות פיזיות בין המכשיר לבין קטע הדרך הנמצא בפיקוח"; בדיקה כי "רכב המטרה לא היה מוסתר ע"י עצם או רכב אחר"; הקפדה כי "נקודת ההצבעה האדומה היתה מכוונת כל זמן המדידה על מרכז רכב המטרה, עד לקבלת צליל אישור המדידה"; ושמירה על "קשר עין רצוף בין המפעיל והרכב הנמדד עד לעצירתו". הנמקה בהקשר זה נעדרה מהכרעת הדין.

17. אשר על כן, שוכנעתי כי העובדות שביסוד הספק שהעלתה הערכאה קמא נשללו בדוח השוטר שהתקבל כראייה ובעדותו, ולפיכך, אין בסיס לקביעה שלפיה נותר ספק במדידת רכבו של המשיב, כרכב אשר נסע במהירות של 125 קמ"ש (לפני הפחתה). יפות לענייננו קביעותיו של בית-דין זה בע"ת/14/1 רנ"ג ברטל נ' התובע **הצבאי הראשי (2014)**:

"בכל הנוגע לאפשרות של הימצאות כלי רכב במקביל לרכבו של המערער בעת שנמדד, סבור אני כי אפשרות זו נשללת בשל סימון שערכה העדה על גבי הדו"ח המאשר כי 'רכב המטרה לא היה מוסתר על ידי עצם או רכב אחר', סימון שלו משקל ממשי משנקבע כי מדובר בעדה מהימנה, שאין לפקפק אחרי תוכן הרישומים שערכה. לרישום זה מצטרף תיאור אופן המדידה כעולה מעדותה, קרי כיוון קרן הלייזר לעבר לוחית הרישוי של הרכב, המצויה במרכז המטרה הנמדדת. הרישום בדו"ח, במצורף לתיאור המדידה, כאמור מפיג כל חשש בדבר טעות בייחוס ממצאי מדידה של רכב אחר, לרכבו של המערער".

18. למעלה מן הצורך אציין, כי אף לוותר המשיב על חקירתו של עד התביעה, טורי קריאל, שהיה עד למתרחש, נודעת משמעות ראייתית, לחובתו. אמנם, סמל בן-שלום, היה השוטר אשר זיהה את העבירה וסימן לרכב לעצור, ואולם, מטבע הדברים, גם טורי קריאל יכול היה לשפוך אור על סוגיית קיומו של רכב דומה נוסף על הכביש במועד הרלוונטי. משההגנה בחרה שלא לחקור את העד, פועל הדבר לחובתה, והדברים ידועים.

19. בנסיבות אלה, דומה, שהספק שעליו הצביע בית הדין קמא אינו עולה כדי "ספק סביר", שעליו להיות "רציני, הגיוני, ובעל אחיזה מעשית במציאות" (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25.1.2007)). משעל-פי הראיות הוכח כי המדידה בוצעה על-ידי מפעיל ממל"ז מיומן, אשר פעל בהתאם להנחיות היצרן, ולא היה מקום לספק באשר לזהות בין הרכב הנמדד לרכב שנעצר בסופו של דבר – ראיתי לקבל את ערעור התביעה ולהורות על הרשעת המשיב בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

20. פועל יוצא, התיק יוחזר לערכאה הדיונית לשם גזירת עונשו של המשיב.

ניתן והודע היום, ל' בחשוון התשע"ט, 8 בנובמבר 2018, בפומבי ובמעמד הצדדים.

מאיה הלר, אל"ם

שופטת בית הדין הצבאי

ל ע ר ע ו ר י ם

חתימת המגיה: _____ העתק נאמן למקור

סרן קורל מכני

תאריך: _____ קצינת בית הדין